

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH NĂM SƯ TRỪNG QUAN TRUYỀN THỦ PHÉP NIÊM HOA

Tiếp theo Trùng Quan lại nói tới cách phá giải từng chiêu một rồi cùng Vi Tiểu Bảo diễn thử.

Những cách phá giải này có chiêu phức tạp rất khó học, có chiêu phải dùng đến nội công. Vi Tiểu Bảo không thi triển được thì Trùng Quan lại nghĩ cách khác giản dị hơn.

Võ công Thiếu Lâm cực kỳ tinh thâm bác đại mà Trùng Quan lão hoà Thượng kiến kiến thức sâu rộng. Khi lão thấy Vi Tiểu Bảo lắc đầu tỏ ra khó khăn liền tìm chiêu thức khác để thay thế. Nếu gã học không được lão lại đổi nữa kỳ cho đến lúc tìm ra chiêu số dễ dàng, gã không tốn hơi sức cũng học được mới thôi.

Chẳng mấy chốc Vi Tiểu Bảo học thuộc những chiêu thức để phá giải phân cân thác cốt thủ. Giả tỷ hai thiếu nữ kia lại thi triển những chiêu cũ để tấn công gã thì gã chỉ sử dụng một chiêu liền chiếm được thượng phong.

Sau đó mấy chiêu đao pháp của nữ lang áo lục chém vào sau lưng Vi Tiểu Bảo cùng những thủ pháp của thiếu nữ áo lam đã tấn công Trùng Quan, gã đều học được cách phá giải.

Những chiêu thức này dĩ nhiên so với đàn chỉ thần công, tuy còn kém xa, nhưng dùng để đối phó với hai thiếu nữ thì có thừa.

Trùng Quan thấy Vi Tiểu Bảo chỉ mất có hơn một giờ mà đã học được những chiêu thức như ý sở cầu của lão thì trong lòng vui mừng khôn tả, vì lão đã giải quyết được vấn đề khó khăn mà lão đã phải lao tâm khổ trí nghiên cứu hơn tháng trời. Mặt lão nhon nhon hết vịn tay lại xoa mặt, tựa hồ trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Đột nhiên Trùng Quan sực nhớ ra điều gì, miệng lắp bắp :

- Đáng tiếc ời là đáng tiếc !

Rồi lão lại lắc đầu nói :

- Nguy hiểm thật là nguy hiểm !

Vi Tiểu Bảo vội hỏi :

- Điều chi đáng tiếc? Sự gì nguy hiểm ?

Trùng Quan đáp :

- Nếu sư thúc lão nhân gia và bọn sư đệ đệ Tinh Tế ra cùng các vị nữ thí chủ đó động thủ, để các cô bẻ chân tay, mà các cô bẻ tệt hại hơn không chữa khỏi được

thành người tàn phế, há chẳng đáng tiếc ư ? Không chừng hai cô hạ thủ tàn độc giết chết cả năm người thì nguy hiểm biết chừng nào ?

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ, hỏi :

- Tại sao lão lại muốn năm người bọn ta cùng đi động thủ ?

Trùng Quan đáp :

- Những chiêu số mà hai vị nữ thí chủ kia học được, nhất định không phải chỉ có bấy nhiêu. Sư điệt đã không biết các cô còn dùng chiêu số gì nữa thì dĩ nhiên không hiểu cách phá giải để chuyển cho các vị. Năm vị mà không ra chịu đòn thì làm cách nào để điều tra cho biết được ?

Vi Tiểu Bảo cười ha hả, nói :

- Té ra là thế ! Cái đó ta cũng có biện pháp. Bây giờ chính ta ra động thủ với hai cô thì chẳng còn điều gì đáng tiếc, cũng không có chi nguy hiểm nữa.

Trùng Quan ra chiều khó nghĩ, đáp :

- Kể xuất gia không được tức giận dễ phạm vào giới "sân". Tự nhiên vô cớ đi cùng người động thủ là một điều không ổn chút nào.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Được rồi ! Hai chúng ta cùng nhau ra ngoài chùa chơi. Nếu hai nữ thí chủ kia đã đi xa rồi là điều hay nhất. Cái đó kêu bằng người không chọc ghẹo ta thì ta không xâm phạm đến người. Các cô có chiêu số gì ta cũng mặc kệ không hỏi tới nữa...

Trùng Quan ngắt lời :

- Phải lắm ! phải lắm ! Có điều sư điệt trước nay không bước chân ra khỏi cửa chùa mà bây giờ ra ngoài tức là có ý muốn sinh sự. ý niệm này dường như là bất thiện.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Chúng ta cũng không cần phải đi xa, chỉ quanh quẩn thả bước ven chùa như người đi tản bộ. Ta cũng mong không gặp họ là may.

Trùng Quan đáp :

- A Di Đà Phật ! Thế là thượng thượng đại cát. Sư thúc lập luận rất nhân hậu, không muốn tranh đua với người, sư điệt xin noi theo gương mẫu.

Vi Tiểu Bảo cười thâm trong bụng. Gã dắt tay Trùng Quan theo cửa mé đi ra ngoài chùa Thiếu Lâm .

Trùng Quan trước nay chưa bước chân vào khu rừng ở bên chùa nên thấy những cây tùng xanh cao lớn âm u cũng tấm tắc khen rồi nói :

- Bao nhiêu cây tùng lớn mọc cả vào một khu, thật là một kỳ quan. Bát Nhã đường của chúng ta chỉ có hai cây ở trong đình viên...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe phía sau có tiếng quát :

- Tên tiểu tăng trọc đầu đây rồi !

ánh đao quang lấp loáng. Một chiêu đao nhằm Vi Tiểu Bảo chém tới. Trùng Quan nói :

- Không được !

Rồi vội rút tay về.

Người sử dụng đao chính là thiếu nữ áo lam. Cô thấy Trùng Quan rút tay về liền xoay thanh liễu điệp đao quét vào sau lưng lão.

Giữa lúc đó nữ lang áo lục ở trong rừng tùng cũng chuồn ra. Cô vung đao nhằm chém Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo vội ẩn vào sau lưng Trùng Quan. Chiêu đao của nữ lang áo lục phóng ra đâm vào bên trái Trùng Quan .

Trùng Quan nói :

- Đây là một chiêu thuộc thái cực đao thì không thể dùng phương pháp giản tiện để phá giải được...

Lão chưa dứt lời hai cô đã múa tít song đao đâm chém túi bụi.

Trùng Quan la lên :

- Không được ! Không được ! Hai vị nữ thí chủ ra chiêu nhanh quá. Bần tăng không kịp suy nghĩ. Xin hai vị dừng (...) này, đâm chém thông thả một chút.

Thiếu nữ áo lam thi triển những chiêu tàn độc mà thủy chung vẫn không đụng được vào người lão hoà thượng. Máy lần cô suýt bị lão đoạt mất đao. Cô nghe lão la gọi om sòm lại tưởng lão cố ý trêu chọc. Trong cơn tức giận đao pháp của cô lại càng mau lẹ.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Trời ơi ! Thừa hai vị cô nương ! Sự diệt của ta xin hai cô dừng nóng nảy, ra chiêu chậm lại một chút.

Trùng Quan nói theo :

- Đúng thế, đầu óc bản tăng không được linh hoạt. Trong khi thắng thốt bản tăng chưa nghĩ ra được cách phá giải.

Nữ lang áo lục cầm hận Vi Tiểu Bảo đến cực điểm. Cô đâm mấy đao không trúng Trùng Quan liền quay lại nhằm chém tới Vi Tiểu Bảo .

Trùng Quan đưa tay trái ra ngăn lại nói :

- Nữ thí chủ ! Sư thúc của bản tăng chưa học cách phá giải mấy chiêu đao này. Bây giờ cô bắt tất phải đâm chém lão nhân gia, mà nên chờ lão nhân gia học song cách chống đối khi đó sẽ động thủ cũng chưa muộn. Hối ôi ! Những biện pháp của sư diệt không song rồi. Sư thúc ! Bây giờ sư thúc không cần nhớ vội, những biện pháp của sư diệt đều không dùng được. Chúng ta quay về thùng thắng nghiên cứu lại đi.

Miệng lão nói không ngớt, hai tay cũng cử động không ngừng. lúc chụp, lúc bắt, chột điểm, chột đánh xoay quanh với hai cô mỗi lúc một mau lẹ.

Nữ lang áo lục chỉ muốn giết bằng được Vi Tiểu Bảo , khi nào cô chịu buông tha.

Vi Tiểu Bảo thấy mình không còn bị nguy hiểm nữa, gã cười hì hì, đứng tựa gốc cây xem đánh nhau. Gã ngắm nghía từ trên đầu xuống tới gót chân, rồi lại từ gót chân trở lên trên đầu. Thật là được một bữa nhìn người đẹp no lòng thỏa dạ.

Nữ lang áo lục không thấy Vi Tiểu Bảo đã tưởng gã chạy trốn rồi. Cô quay đầu lại thấy gã đang hau háu nhìn mình, cô đỏ mặt tía tai không lý gì tới Trùng Quan nữa, xoay mình cầm đao chạy lại định đâm chết Vi Tiểu Bảo .

Ngờ đâu khi đó Trùng Quan phóng chỉ điểm vào dưới nách cô. Chiêu chỉ này lão vẫn có hai thành công lực, kể ra cô né tránh chẳng khó khăn gì, nhưng cô phân tâm vì nóng ruột giết người. Dưới nách liền bị trúng chỉ. Cô rên lên một tiếng, ngã lăn xuống đất.

Trùng Quan vội la :

- Trời ơi ! Xin lỗi ! Xin lỗi ! Bản tăng ra chiêu " Thiếu chỉ thiên nam" công lực chẳng có chi lợi hại. Nữ thí chủ đã có bản lãnh như vậy thì chỉ cần ra chiêu " ác hổ nhượng lộ" trong "Ngũ hổ đoạn môn đao", đưa lưỡi đao chéch đi là gạt được ngay. Chiêu này thí chủ chưa sử qua nhưng vị nữ thí chủ mặc áo màu lam kia đã sử rồi. Bản tăng chắc rằng thí chủ cũng sử được. Ngờ đâu...hối ôi ! Bản tăng thật là đắc tội !

Thiếu nữ áo lam tức giận đến cực điểm. Thanh đao của cô đâm ngang chém dọc, thế đao cực kỳ lợi hại. Nhưng công phu của cô so với Trùng Quan còn kém quá xa, không làm sao đụng được chút nào vào tà áo tăng bào của lão.

Trùng Quan tuy miệng nói bi bô nhưng trong lòng vẫn ghi nhớ được những chiêu số của thiếu nữ áo xanh. Lão biết rằng khó lòng nghĩ ra được cách phá giải ngay đương trường. Bây giờ hãy ghi nhớ vào lòng những chiêu số để về chùa sẽ nghiên cứu kỹ càng từng chiêu một.

Vì Tiểu Bảo chạy đến trước thiếu nữ áo lục tán tưng :

- Tiểu mỹ nhân xinh đẹp thế này thì khắp thiên hạ chỉ có một mình cô. Trời ơi ! Ta nhìn cô mà hồn vía bay bổng cả lên trời.

Gã thò tay ra khẽ sờ vào má cô.

Nữ lang áo lục vừa kinh hãi vừa phần nộ đến nghệt thở rồi ngất đi.

Vì Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi, không dám cử động càn rỡ, khinh bạc nữa.

Gã đứng dậy la gọi :

Trùng Quan sư diệt! Sư diệt cũng điểm huyết cho vị nữ thí chủ đó cho té xuống để xin cô đem những chiêu thức từ từ kể ra, mới khỏi tổn thương hoà khí.

Trùng Quan ngần ngừ đáp :

- Cái đó ... dường như có điều bất tiện.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Bây giờ cứ động thủ động cước thế này mãi làm mất vẻ lịch sự. Vậy sư diệt xin cô tự ý nói ra có phần đẹp đẻ hơn.

Trùng Quan cả mừng đáp :

- Sư thúc dạy phải lắm.

Thiếu nữ áo lam cũng tự biết nếu lão đem toàn lực ra đối phó thì cô không chịu nổi nửa chiêu. Hiện giờ cô em đã bị bắt, nếu cô cũng rơi vào tay người thì không còn ai đi báo tin để cầu cứu.

Cô liền nhảy lùi lại la lên :

- Các người mà đụng đến một sợi lông của sư muội ta thì cả ngôi chùa Thiếu Lâm của các người sẽ cháy thành tro tàn.

Trùng Quan sững sốt nói :

- Khi nào bon bản tăng dám đả thương y ? Có điều nếu y tự nhổ một sợi lông, chẳng lẽ nữ thí chủ cũng phóng hoả đốt chùa ?

Thiếu nữ áo lam chạy đi mấy bước rồi thoá mạ :

- Lao trọc già mồm miệng lém lầu, còn thằng trọc con...khỉ.

Cô toan nói "...Thằng trọc con dâm tà hiếu sắc". Nhưng cô lại cảm thấy nói bốn chữ đó ra có điều không tiện nên ngừng lại.

Cô dậm chân chuồn thẳng vào rừng.

Vì Tiểu Bảo thấy nữ lang áo lục nằm dưới đất trên tấm nệm cỏ xanh, mặt trắng như bạch ngọc. Hai bàn tay nhỏ nhắn như ngó sen, thật chẳng khác nào như pho tượng Quan Âm trên toà Phỉ Thúy, gã không khỏi ngây người ra mà nhìn.

Trùng Quan liền khuyên giải :

- Nữ thí chủ ! Lệnh tử tử đi rồi. Thí chủ cũng nên đi lẹ lên, nhưng nhớ đừng tự nhỏ một sợi tóc để lệnh tử tử đến đốt chùa của bọn lão tăng.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ :

- Cơ hội tốt này sao đành bỏ lỡ ? Tiểu mỹ nhân đã lọt vào tay ta thì bất luận trường hợp nào cũng không thể buông tha nàng.

Gã liền chấp hai tay để trước ngực niệm :

- A Di Đà Phật ! Xin đức Phật phù hộ độ trì. Đức Thượng Đế muốn ngài mở rộng nền võ học cho phái Thiếu Lâm để duy trì thanh danh ngàn năm của bản phái...

Rồi quay lại bảo Trùng Quan :

- Trùng Quan sư diệt ! Lão thật là một vị đệ nhất đại công thần của bản phái.

Trùng Quan lấy làm kỳ hỏi :

- Sao sư thúc lại nói vậy ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Chúng ta đang bận tâm về chuyện chưa hiểu hai vị nữ thí chủ sử dụng những chiêu số gì thì may nhờ đức Phật rủ lòng thương, xui khiến nữ thí chủ đây quang lâm bỗng tự để co thì triển hết ra.

Gã vừa dứt lời đã cúi xuống bỗng nữ lang áo lục lên nói :

- Chúng ta về thôi !

Trùng Quan ngỡ ngàng chẳng hiểu ra làm sao, lão chỉ cảm thấy việc này không ổn, nhưng làm lỗi ở chỗ nào thì lão không thốt ra được. Lão ngỡ ngàng một lúc rồi nói :

- Chúng ta mời nữ thí chủ này vào chùa dường như không hợp lệ.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Sao lại không hợp lệ ? Y đi vào chùa Thiếu Lâm lần nào chưa ? Lần trước y đến phương trượng có biết không ? Thủ toà viện giới luật có biết không ? Phương trượng và thủ toà viện giới luật đều cho là được thì tự nhiên là hợp lệ, có đúng thế không ?

Gã hỏi một câu, Trùng Quan lại gật đầu một cái. Lão không biết biện bác cách nào.

Trùng Quan thấy Vi Tiểu Bảo cởi áo tăng bào bọc lấy người nữ lang rồi bỗng nằng theo cửa mé lên chùa, lão đành lẻo đẹo theo sau, về mặt bản khoản lo lắng, đầu óc mơ hồ hỗn loạn.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng. Tuy gã đã che kín hết thân thể nữ lang bằng áo tăng bào không để hở ra ngoài chút nào, nhưng nếu bị tăng lữ trong chùa trông thấy, tất họ không khoi sinh lòng ngờ vực.

Gã ôm người ngọc thơm tho trong lòng mà tâm thần lại vô cùng sợ hãi.

May mà Bát Nhã đường ở vào nơi quanh quẽ phía sau chùa nên hai người không gặp ai.

Lúc tiến vào Bát Nhã đường, chấp sự tăng thấy thủ toà trở về liền kính cẩn đứng nép sang một bên.

Vào đến thiền phòng của Trùng Quan nữ lang vẫn chưa hồi tỉnh. Vi Tiểu Bảo đặt cô xuống giường. Bàn tay gã đầy mồ hôi lạnh ngắt, gã xoa tay vào đùi, thở phào một cái rồi cười nói :

- Được rồi !

Trùng Quan ngập ngừng nói :

- Chúng ta ..., chúng ta mời vị... nữ thí chủ này vào chú ở đây ư ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Phải rồi ! Đây không phải là lần đầu tiên cô tạm trú trong chùa. Lần trước cô bị thương đã chằng vào nằm trong đông viện rồi là gì ?

Trùng Quan gật đầu đáp :

- Dạ đúng thế ! Nhưng ...lần trước nữ thí chủ bị thương nguy hiểm đến tính mạng...bất đắc dĩ phải tòng quyền.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Vụ này dễ lắm !

Gã móc lưỡi trủy thủ trong ống giày ra nói :

- Chỉ cần đâm cho cô một đao này là cô lâm vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, ta lại xử trí bằng cách tòng quyền !

Gã nói rồi tiến đến trước mặt nữ lang, thủ thế như muốn đâm người.

Trùng Quan vội ngăn lại :

- Không...không... ! Bất tất phải thế :

Vì Tiểu Bảo nói :

- Lão bảo trong mình y không có thương tích, để y ở đây không là phải. Nếu phương trượng hoặc Trùng Thúc biết ra e rằng sẽ cật vấn chúng ta. Ta phải đâm y mấy đao nhưng không đâm chết thì cũng chẳng làm sao. lưỡi trủy thủ này sắc bén lắm.

Gã giơ tay chém soạt một cái. Chiếc bàn gỗ bị đứt một góc.

Trùng Quan lòng dạ từ bi vội nói :

- Dạ dạ ! Sư điệt không nói ra là xong.

Lão thấy vị tiểu sư thúc này hành động rất kỳ quái, nhưng nghĩ gã là bậc tôn trưởng vào hàng chữ " Hối" thì kiến thức nhất định siêu hơn lão. Lão yên trí cứ nghe lời chỉ thị của gã là không thể nào làm được.

Vì Tiểu Bảo lại nói :

Vị nữ thí chủ này tính nết quật cường, ương ngạnh. Y bảo nhất định đoạt lấy chức chủ tọa Bát Nhã đường của sư điệt để làm chơi. Vậy ta khuyên nhủ y xem sao ?

Trùng Quan đáp :

- Nếu nữ thí chủ đã muốn làm thủ tọa Bát Nhã đường thì sư điệt nhường quách cho y là xong.

Vì Tiểu Bảo sững sốt. Gã không ngờ nhà sư già này lại chán mùi đời, tuyệt không có ý cạnh tranh với ai. Gã liền hỏi :

- Y không phải là tăng lữ trong bản tự, nếu để y cướp đoạt ngôi thủ tọa Bát Nhã đường thì chùa Thiếu Lâm chúng ta còn chi là thể diện. Cái đó nhất định không được rồi. Nếu sư điệt còn có ý nghĩ như vậy là coi phái Thiếu Lâm chẳng ra gì.

Gã nói câu này nét mặt sa sầm ra chiều tức giận, khiến cho Trùng Quan sợ quá, vâng dạ luôn miệng.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Lát nữa ta khuyên cô, không chừng cô lại nổi nóng đánh người. Ke xuất gia lấy từ bi làm gốc, ta không thể cầm đao giết cô hay đả thương cô được, phải vậy không ?

Trùng Quan đáp :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Sự thúc hoài bão lòng dạ từ bi, sẽ được phật tổ chứng giám.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Lão hãy dạy ta mấy chiêu cầm nã thủ pháp để đề phòng khi cô đánh ta là ta chụp vào huyết mạch đả thương tránh khỏi cô đả thương, làm máu loang chốn thiền đường. Nếu không thì người võ lâm sẽ đồn đại một vị cao tăng vào hàng chữ "Hối" ở chùa Thiếu Lâm bị một cô bé đả thương, làm mất thể diện. Bằng vị cao tăng chùa Thiếu Lâm mà ra tay đả thương cô cũng thương tổn đến thanh danh của bản phái.

Trùng Quan đáp :

- Đúng thế !

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi truyền cho Vi Tiểu Bảo ba chiêu về cầm nã thủ pháp.

Vi Tiểu Bảo thấy nữ lang cự mình mấy cái biết là cô đã dần dần hồi tỉnh. Gã liền kéo áo tăng bào che mặt cô đi, phòng ngừa cô ngó thấy ba chiêu thủ pháp mình sử dụng chưa được thuận lợi.

Ba chiêu này toàn là chiêu số trong "Niêm hoa cầm nã thủ ". Thủ pháp cực kỳ xảo diệu.

Niêm hoa cầm nã thủ là môn võ học cao thâm của phái Thiếu Lâm , dùng nội lực hùng hậu làm căn cơ. Lúc ra tay coi rất ung dung nhàn nhã, không có chút chi bá đạo.

Ngày trước trong cuộc hội họp trên núi Linh Sơn, đức Phật tổ Thích Ca Mâu Ni tay cầm bông hoa Ba La màu vàng để chỉ thị mọi người. Giáo chúng đều ngơ ngác không hiểu. Chỉ một mình Da Diệt tôn giả toét miệng mỉm cười.

Đức Phật tổ nói :

- Ta có những pháp môn vi diệu Chính nhãn pháp tạng. Nát bàn diệu tâm, thực tướng vô tướng mà không chép thành văn tự để tránh truyền ra ngoại giáo, chỉ dành cho Mi Kha Da Diệt.

Da Diệt là một trong mười vị đại đệ tử của Đức Phật tổ, kêu bằng Đâu đà đệ nhất và là sư tổ môn thiền tông. Chùa Thiếu Lâm thuộc thiền tông, chú trọng về tự giác.

Đức Phật Tổ cầm hoa, Da Diệt mỉm cười không nói gì mà trong lòng thông hiểu thì trình độ giác ngộ đã vượt mức. Người đời sau dùng hai chữ "Niêm hoa" để đặt tên cho môn cầm nã thủ này. Dĩ nhiên mỗi chiêu đều cao nhã, khác hẳn những lối cầm nã thông thường.

Có điều Vi Tiểu Bảo không chút căn cơ về nội lực mà dùng thủ pháp văn nhã này để đối phó với tay cao thủ thì họ chỉ khẽ vung tay một cái có thể làm cho gã lộn đi mấy vòng, đến độ mặt mũi sưng vù, xanh xám, la khóc rầm trời.

Nhưng nữ lang chẳng có một chút nội lực nào thì có thể dùng thủ pháp này để đối phó với cô.

Trùng Quan nghĩ thầm :

Đối phương là một thiếu nữ, không thể dùng cách thô lỗ để đối đãi với y được. Vậy ta dạy sư thúc ba chiêu thủ pháp này cũng phải.

Trong thời gian chùng uống cạn tuần trà, Vi Tiểu Bảo đã học hiểu ba chiêu Niêm hoa.

Nguyên gã tuy võ nghệ bình thường, nhưng về môn cầm nã thủ của phái Thiếu Lâm , gã được Hải lão công dạy cho một ít khi gã mới đến Hoàng cung. Gã lại cùng tiểu Hoàng Đế chiết giải lâu ngày, nên gã vừa học đã nhớ được ngay.

Trùng Quan cùng Vi Tiểu Bảo diễn thử mấy lần thấy gã nhầm trúng huyết đạo, lão nói :

- Tiểu sư thúc ! Sư thúc chưa luyện nội công thì kể ra ba chiêu này học được cũng bằng vô dụng. Tỷ như sư thúc thi hành thủ pháp vào mình sư diệt, nếu sư diệt nhả nội lực ra thì cổ tay sư thúc sẽ... sẽ...

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Cổ tay ta sẽ gãy lác các, than ôi thương thay !

Trùng Quan nói :

- Xin sư thúc cứ yên lòng. Sư diệt chẳng khi nào lại dám nhả nội lực để đối phó với sư thúc.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Phải rồi ! lão hãy ra ngoài kia chờ đợi. để ta khuyên giải cô coi thế nào.

Trùng Quan dạ một tiếng rồi khom lưng thi lễ ra khỏi thiên phòng. Lão xoay tay đóng cửa lại.

Vi Tiểu Bảo vừa vén áo tăng bào lên. Nữ lang toan mở miệng la, kêuỦ ban nhân dân, bỗng thấy hàn quang lấp lánh. Mũi trủy thủ chỉ vào mũi cô, miệng cô há ra thật lớn mà không dám kêu thành tiếng.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói :

- Tiểu cô nương ngoan ngoãn nghe lời ta thì ta không đụng đến một sợi lông. Bằng cô không chịu thì ta cắt cái mũi này rồi đưa cô ra ngoài cửa buồng tha. Con người mà mất mũi bất quá không ngửi thấy mùi thơm, mùi thối, chứ chẳng có chi trọng đại. Phải vậy không ?

Nữ lang vừa kinh hãi, vừa tức giận, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc nào.

Cô ngậm ngừng nói rất khẽ :

- Người giết ta lẹ đi cho rồi !

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp :

- Cô có tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, ta giết cô thế nào được ? Nhưng ta buồng tha cô đi rồi, từ đây ta ngày đêm nhớ đến chết về bệnh tương tư. Như vậy là thương tổn đến đức hiếu sinh của thượng đế.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***